

บทที่ 2 ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 การตรวจวิเคราะห์การใช้พลังงาน (Energy Audit)

การตรวจวิเคราะห์การใช้พลังงาน [4] เป็นกิจกรรมหนึ่งที่สำคัญในการประหยัดพลังงาน มีวัตถุประสงค์เพื่อหาแนวทางในการประหยัดพลังงาน หรือเพิ่มประสิทธิภาพ โดยปรับปรุงวิธีการปฏิบัติต่างๆ ซึ่งจะต้องมีการสำรวจการตรวจวัดและหาข้อมูลการซื้อ และการใช้พลังงานในโรงงาน โดยมีหัวใจสำคัญอยู่ที่การวิเคราะห์ตรวจสอบการใช้ หลัทาง การปรับปรุง แล้วลงมือประหยัดในมาตรการที่เห็นว่าคุ้มกับค่าใช้จ่าย ตรวจสอบ และวิเคราะห์การใช้พลังงาน ต้องทำอย่างเป็นระบบ โดยขั้นตอนการตรวจสอบการใช้พลังงานมี 3 ขั้นตอนดังนี้

2.1.1 ตรวจสอบการใช้พลังงานจากข้อมูลในอดีต

การตรวจสอบการใช้พลังงานจากข้อมูลที่ผ่านมา นั้น สามารถทำได้โดยการรวบรวมค่าพลังงานที่ใช้ และปริมาณผลผลิตที่ได้ในปีก่อนๆ กรณีที่ไม่มี การจดบันทึกไว้ สามารถหาได้จากใบแจ้งหนี้ค่าพลังงาน เช่น ใบเสร็จค่าไฟฟ้าและเชื้อเพลิง ฯลฯ โดยวัตถุประสงค์ในการตรวจสอบการใช้พลังงาน จากข้อมูลในอดีตคือ

- เพื่อหาอัตราการใช้พลังงานทุกรูปแบบ
- เพื่อหาค่าใช้จ่ายของพลังงานที่ใช้
- เพื่อหาอัตราการใช้พลังงานต่อผลผลิต เช่น คุณลักษณะการใช้พลังงานต่อหน่วยผลผลิตมีค่าเท่าใด และแปรเปลี่ยนในแต่ละเดือนอย่างไร
- เพื่อสร้างรูปแบบหรือแนวทางการใช้พลังงาน

2.1.2 ตรวจสอบการใช้พลังงานโดยการเข้าสำรวจกระบวนการผลิต

หลังจากตรวจสอบการใช้พลังงานโดยรวมแล้ว จะทราบว่าโดยส่วนรวมการใช้พลังงานมีประสิทธิภาพเพียงใด ถ้าพบว่าการใช้พลังงานมีประสิทธิภาพไม่ดีพอต้องทำการตรวจสอบขั้นที่ 2 นี้ ซึ่งจะเป็นการสำรวจการใช้พลังงานในปัจจุบัน โดยพิจารณาจากลักษณะทั่วไปของโรงงาน กระบวนการผลิต สภาพการทำงาน และอุปกรณ์ต่างๆ โดยวัตถุประสงค์เพื่อ

- หาแหล่งการสูญเสียพลังงานที่ชัดเจน
- หาแนวทางลดค่าใช้จ่ายด้านพลังงาน โดยพิจารณาบริเวณ หรืออุปกรณ์ที่มีการสูญเสียพลังงานหรือมีการใช้พลังงานอย่างไม่มีประสิทธิภาพ
- จัดลำดับความสำคัญของกระบวนการ ระบบ หรืออุปกรณ์ที่มีการใช้พลังงานจากมากไปน้อย
- ตรวจสอบว่าบริเวณใดควรมีการจัดการใช้พลังงาน และทำรายงานผลการใช้พลังงาน
- ประเมินศักยภาพการประหยัดพลังงานเบื้องต้นว่ามีมากน้อยเพียงใด

2.1.3 การตรวจสอบและวิเคราะห์การใช้พลังงานอย่างละเอียด

จากการวิเคราะห์ขั้นต้นทำให้สามารถเห็นได้ว่าต้องมีการปรับปรุงส่วนใดบ้าง และรายการใดที่จะต้องทำเพิ่ม ซึ่งในขั้นตอนที่ 3 นี้จะมีการตรวจสอบวิเคราะห์อย่างละเอียด โดยมีการทำสมดุลพลังงานเพื่อหาประสิทธิภาพของระบบ และปริมาณพลังงานที่สูญเสียเนื่องจากสาเหตุต่างๆ โดยวิเคราะห์ขั้นนี้จะมีมุ่งเน้นสมรรถนะ ประสิทธิภาพของระบบ และอุปกรณ์เพื่อเปรียบเทียบกับค่ามาตรฐาน และเพื่อนำเทคโนโลยีการประหยัดพลังงานที่เหมาะสมมาใช้

2.2 ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับพลาสติก

วัตถุดิบสำหรับงานฉีดพลาสติก [5] โดยทั่วไปนิยมแบ่งออกเป็น 3 ประเภทด้วยกัน คือ กลุ่มเทอร์โมพลาสติก กลุ่มเทอร์โมเซต และกลุ่มอีลาสโตเมอร์ หรือยางสังเคราะห์ ซึ่งมีสมบัติที่แตกต่างกันต่อไปนี้

2.2.1 เทอร์โมพลาสติก (Thermoplastic)

เทอร์โมพลาสติก คือ พลาสติกที่เมื่อนำไปหลอมเหลวแล้วปล่อยให้เย็นจนแข็งตัว ก็ยังสามารถนำกลับมาใช้ได้ใหม่อีก พลาสติกประเภทนี้ยังแบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ พลาสติกประเภทอสัณฐาน (Amorphous Thermoplastic) เป็นพลาสติกที่มีโครงสร้างที่ไม่เป็นผลึก เช่น พอลิสไตรีน (Polystyrene) พอลิคาร์บอเนต (Polycarbonate) พอลิอะคริลิก (Polyacrylic) เป็นต้น ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งคือ พลาสติกแบบกึ่งผลึก (Partial Crystalline Thermoplastic) เป็นพลาสติกที่มีโครงสร้างบางส่วนเป็นผลึก เช่น พอลิเอทิลีน (Polyethylene) พอลิเอไมด์ (Polyamide) และพอลิอะซีตัล (Polyacetal) เป็นต้น

2.2.2 เทอร์โมเซต (Thermoset)

พลาสติกเทอร์โมเซต คือ พลาสติกที่เมื่อนำไปหลอมเหลวแล้วปล่อยให้เย็นจนแข็งตัวจะเกิดปฏิกิริยาเคมีที่ทำให้เกิดโครงสร้างที่เป็นร่างแห (Molecule Cross-linking) ภายใต้อิทธิพลความร้อนที่เพิ่มขึ้น และทำให้ไม่สามารถนำกลับมาใหม่ได้อีก เช่น อีพอกซี (Epoxy) ฟีนอลิก (Phenolic) ซิลิโคน (Silicone) และยูรีเทน (Urethane) เป็นต้น

2.2.3 อีลาสโตเมอร์ (Elastomer)

อีลาสโตเมอร์พลาสติก หรือยางสังเคราะห์ คือ พลาสติกที่เมื่อนำไปหลอมเหลวแล้วปล่อยให้เย็นจนแข็งตัวด้วยกรรมวิธีวัลคาไนเซชัน (Vulcanization) จะทำให้เกิดโครงสร้างแบบร่างแห (Molecule Cross-linking) ภายใต้อิทธิพลของความร้อนที่เพิ่มขึ้น จะทำให้ไม่สามารถนำกลับมาหลอมเหลวได้อีก เช่น ยาง SBR ยาง NBR ยาง NR และยาง CR เป็นต้น

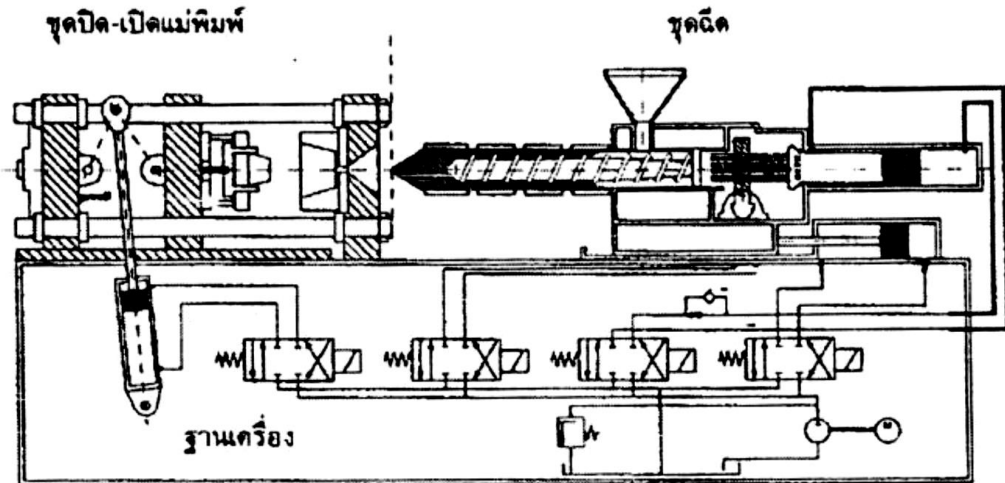
2.3 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการฉีดพลาสติก

การฉีดขึ้นรูปพลาสติก ถูกออกแบบมาเพื่อใช้กับพลาสติกประเภทเทอร์โมพลาสติก โดยเฉพาะแต่ก็สามารถใช้พลาสติกประเภทเทอร์โมเซตได้เช่นกัน การฉีดพลาสติกจะเป็นวิธีที่สามารถผลิตได้ทีละปริมาณมากๆ และรวดเร็ว โดยการฉีดพลาสติกสามารถแบ่งออกเป็น 5 กรรมวิธี ได้แก่

1. การฉีดแบบ Injection molding เป็นการฉีดพลาสติกแบบทั่วไปที่นิยมใช้กันอย่างกว้างขวางโดยจะใช้สกรูเป็นตัวขับเคลื่อนเพื่อดันพลาสติกเหลวเข้าสู่แม่พิมพ์
2. การฉีดแบบ Injection blow molding เป็นการฉีดพลาสติกที่ดัดแปลงมาจากการผลิตแบบเป่าโดยวิธีนี้จะใช้สำหรับผลิตขวดที่มีขนาดเล็กเท่านั้น และความหนาของงานจะต้องมีลักษณะใกล้เคียงกันทั่วทั้งชิ้น
3. การฉีดแบบ Inject stretch blow molding เป็นการฉีดพลาสติกที่คล้ายกับการเป่าทั่วไปแต่แตกต่างกันตรงที่จะต้องทำการยืดพลาสติกก่อนที่จะทำการเป่า
4. การฉีดแบบ Reactive injection molding (RIM) เป็นวิธีที่ใช้ฉีดพลาสติกโมโนเมอร์เข้าไปในแม่พิมพ์ แทนการฉีดพลาสติกเหลวที่ร้อน แต่เป็นกรรมวิธีที่ยังไม่สามารถใช้ได้กับพลาสติกทั่วไปได้ที่ใช้ได้ผลก็คือ โพลียูรีเทน (Polyurethane) เรซิน (Resin) และไนลอน (Nylon) เป็นต้น
5. การฉีดแบบ Injection stamping เป็นวิธีการผลิตแบบพิเศษสำหรับงานที่ต้องการความละเอียดสูงคือแม่พิมพ์สามารถปรับขนาดได้เพื่อป้องกันการหดตัวหรือการบิดงอของชิ้นงาน ซึ่งยังไม่เป็นที่นิยมใช้กัน ส่วนมากนิยมใช้ผลิตเกี่ยวกับเลนส์ (Lenses)

2.4 โครงสร้างพื้นฐานของเครื่องฉีดพลาสติก

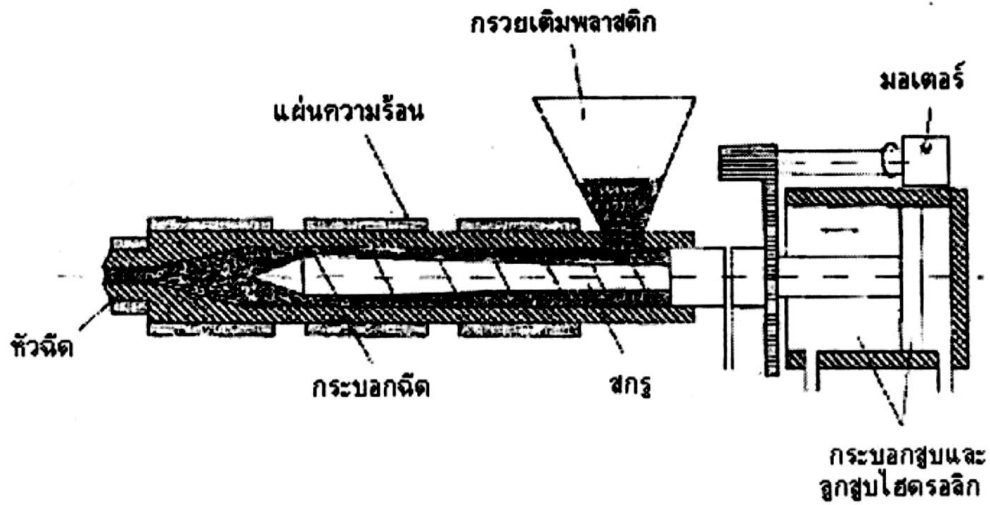
โดยทั่วไปแล้วเครื่องฉีดพลาสติกจะมีโครงสร้างส่วนประกอบสำคัญ ซึ่งสามารถแบ่งได้ออกเป็น 3 ส่วน คือ ส่วนชุดฉีด (Injection unit) ส่วนชุดปิด-เปิดแม่พิมพ์ (Clamping unit) และส่วนสุดท้ายคือ ส่วนฐานของเครื่องฉีด (Base) ดังแสดงในรูปที่ 2.1

รูปที่ 2.1 โครงสร้างพื้นฐานของเครื่องฉีดพลาสติก [4]

2.4.1 ส่วนชุดฉีดพลาสติก

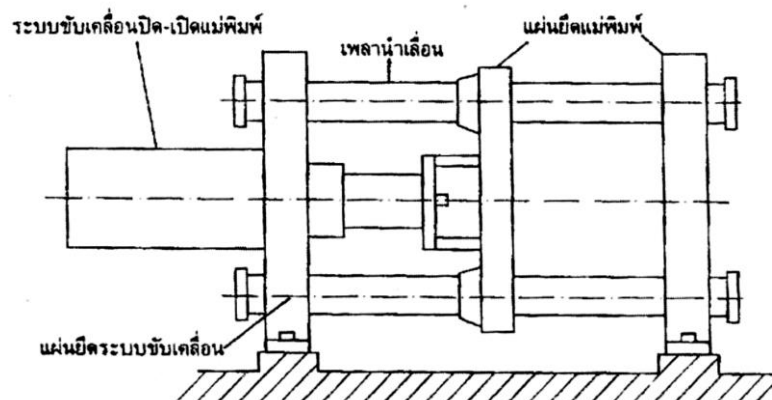
ส่วนของชุดฉีดพลาสติกทำหน้าที่ดึงพลาสติกเข้าสู่กระบอกฉีด หลอมเหลวและส่งพลาสติกเหลวไปที่หัวฉีด และทำหน้าที่ในการฉีด และรักษาความดันย้ำ ซึ่งมีส่วนประกอบพื้นฐานดังต่อไปนี้ คือ หัวฉีด (Nozzle) สกรู (Screw) กระบอกฉีด (Barrel) แผ่นความร้อน (Heater) กรวยเติมพลาสติก (Hopper) กระบอกสูบ และลูกสูบไฮดรอลิก (Hydraulic cylinder and pistol) และมอเตอร์ขับเคลื่อนสกรู (Drive motor) ดังแสดงในรูปที่ 2.2

รูปที่ 2.2 ส่วนประกอบของชุดฉีด [4]

2.4.2 ส่วนชุดปิด-เปิดแม่พิมพ์

ส่วนชุดปิด-เปิดแม่พิมพ์ทำหน้าที่ในการยึดแม่พิมพ์ทั้งสองส่วน เลื่อนปิดเปิดแม่พิมพ์ ให้แรงในการปิดล็อกแม่พิมพ์ หล่อเย็นชิ้นงานฉีดพลาสติก และปลดชิ้นงานออกจากแม่พิมพ์ ประกอบไปด้วยแผ่นยึดแม่พิมพ์ซึ่งมีส่วนที่เคลื่อนที่และอยู่กับที่ เพลาหน้าเลื่อน ระบบขับเคลื่อนปิด-เปิดแม่พิมพ์ และแผ่นยึดระบบขับเคลื่อน ดังแสดงในรูปที่ 2.3

รูปที่ 2.3 ส่วนประกอบของชุดเปิด-ปิดแม่พิมพ์[4]

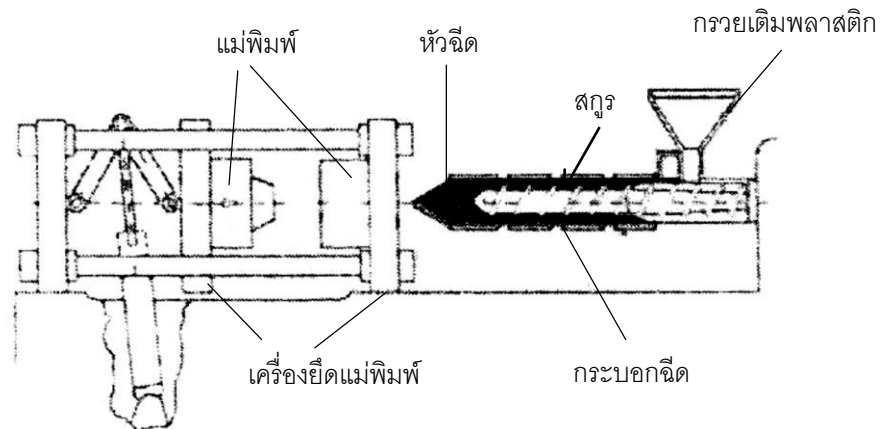
2.4.3 ส่วนฐานของเครื่องฉีดพลาสติก

ส่วนฐานของเครื่องฉีดพลาสติกทำหน้าที่คอยรับน้ำหนักของชุดฉีด และชุดปิด-เปิด แม่พิมพ์ นอกจากนี้ยังทำหน้าที่ยึดติดอุปกรณ์ไฮดรอลิกทั้งหมดในเครื่อง และยังทำหน้าที่เป็นถังน้ำมันไฮดรอลิก โดยส่วนใหญ่แล้วตัวฐานเครื่องจะมีทำด้วยเหล็กเหนียวที่เชื่อมประกอบเข้าเป็นฐานเครื่องเพื่อความแข็งแรงและสามารถรับน้ำหนักมากๆ ได้

2.5 ขั้นตอนการฉีดพลาสติก

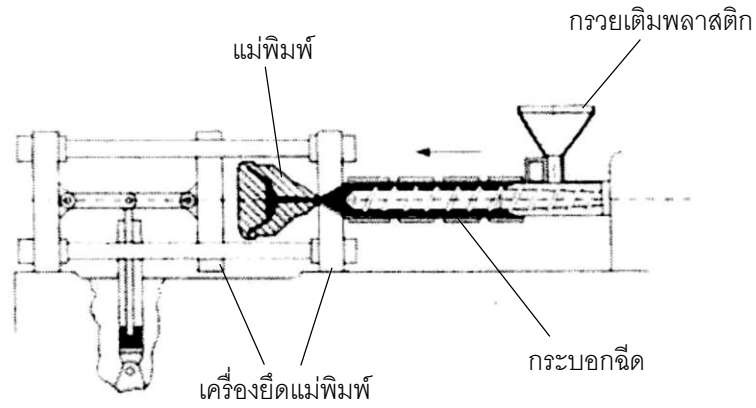
การฉีดพลาสติกเครื่องฉีดซึ่งประกอบด้วยสกรูสามารถเคลื่อนที่ไปตามแนวแกนให้เหมาะสมกับชิ้นงานที่มีขนาดเล็กไปจนถึงชิ้นงานขนาดใหญ่ เนื่องจากสามารถผลิตชิ้นงานได้หลายลักษณะจึงนิยมฉีดพลาสติกแบบนี้มาก ซึ่งสามารถสรุปขั้นตอนของการฉีดพลาสติกได้ 9 จังหวะ ดังต่อไปนี้

1. แม่พิมพ์เคลื่อนที่เข้าปิดและล็อกแน่นเพื่อป้องกันการหยอดด้วยแรงดันภายในแม่พิมพ์ ดังแสดงในรูปที่ 2.4

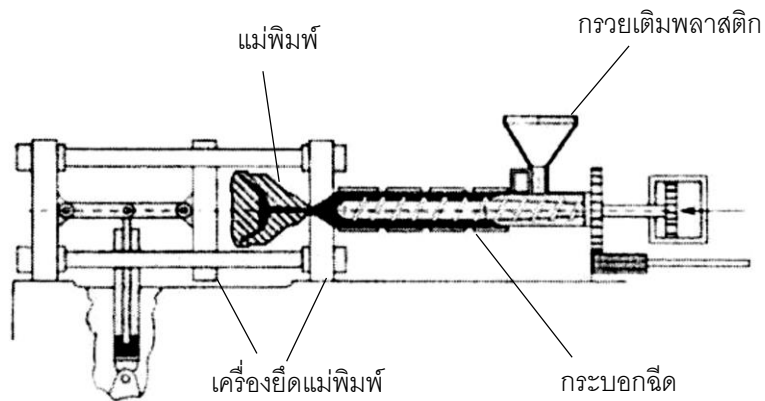
รูปที่ 2.4 ขั้นตอนการเคลื่อนที่ของแม่พิมพ์ เพื่อปิดแม่พิมพ์ [4]

2. ชูตฉีดเลื่อนเข้าหาแม่พิมพ์จนกระทั่งชนกับแม่พิมพ์ และค้างไว้ด้วยแรงที่พอเหมาะเพื่อป้องกัน ชูตฉีดถอยหลังกลับในขณะที่ทำการฉีด ดังแสดงในรูปที่ 2.5

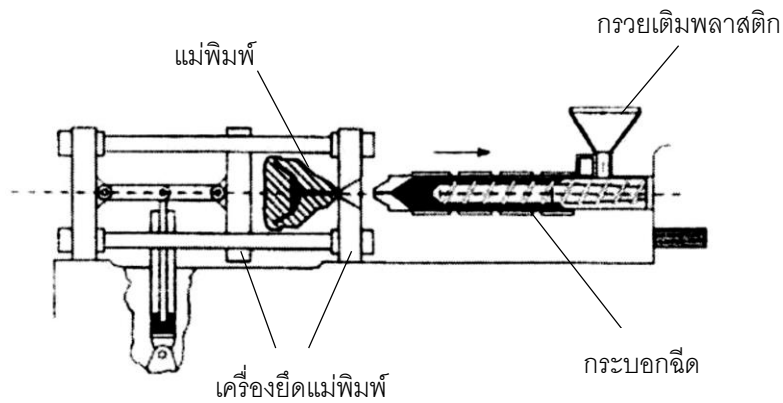
รูปที่ 2.5 ขั้นตอนการเลื่อนของชูตฉีด [4]

3. ฉีดพลาสติกเข้าสู่แม่พิมพ์ โดยสกรูจะเคลื่อนที่ตามแนวแกน
4. รักษาความดันให้กับพลาสติกเหลวในแม่พิมพ์ เพื่อให้ได้ชิ้นงานเนื้อแน่นและไม่เกิดรอยขุบตัวที่ผิวของชิ้นงาน ดังแสดงในรูปที่ 2.6

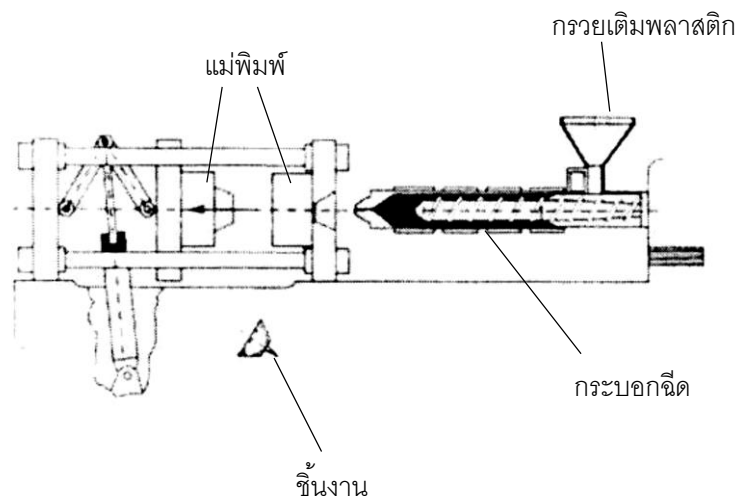
รูปที่ 2.6 ขั้นตอนการย้ำเพื่อรักษาความดันให้กับพลาสติกในแม่พิมพ์ [4]

5. หล่อเย็นชิ้นงานฉีดในแม่พิมพ์ โดยที่ขั้นตอนนี้เวลาหล่อเย็นจะมีผลมากกับชิ้นงาน
6. การหลอมและป้อนพลาสติกไปหน้าปลาสกรู เมื่อได้ปริมาณพลาสติกเหลวตามที่ต้องการแล้วเกลียวหนอนจะหยุดหมุน
7. ชูคีดจะถอยหลังกลับเพื่อป้องกันอุณหภูมิของหัวฉีดลดต่ำลงเกินไป เพราะจะทำให้พลาสติกบริเวณหัวฉีดหนืดเกินไปและไหลไม่ได้ ดังแสดงในรูปที่ 2.7

รูปที่ 2.7 การถอยหลังกลับของชูคีด [4]

8. แม่พิมพ์จะเปิดออกหลังจากสิ้นสุดเวลาในการหล่อเย็น
9. ทำการปลดชิ้นงานเมื่อแม่พิมพ์เปิดออกสุดแล้ว ดังแสดงในรูปที่ 2.8

รูปที่ 2.8 การเปิดออกของแม่พิมพ์ [4]

2.6 การให้ความร้อนและควบคุมอุณหภูมิของการหลอมในเครื่องฉีดพลาสติก

การให้ความร้อนในเครื่องฉีดพลาสติกนั้นจะใช้ไฟฟ้าเป็นส่วนใหญ่ ส่วนการให้ความร้อนแบบอื่นๆ เช่น ใช้ induction ใช้น้ำ แก๊สร้อน หรือน้ำมันร้อนนั้น มีใช้น้อยมาก ทั้งนี้เพราะควบคุมอุณหภูมิได้ยาก โดยความร้อนที่ออกจากหลอดความร้อนไฟฟ้า สามารถจะส่งผ่านไปยังวัสดุที่ต้องการให้ความร้อนได้ทุกชนิด อย่างไรก็ตามก็ย่อมมีความร้อนสูญเสียเกิดขึ้นบ้าง ในลักษณะของการพาอากาศและการแผ่รังสี ความร้อนไปยังบรรยากาศ และในการทำงานจะต้องให้อุณหภูมิคงที่ในช่วงที่ต้องการให้ความร้อน ซึ่งทำได้โดยการควบคุมอุณหภูมิที่ฮีตเตอร์ไฟฟ้า และจะต้องหาขนาดของฮีตเตอร์ให้เหมาะสมกับขนาดของเครื่องด้วย

2.6.1 Heater

Heater มีลักษณะเป็นแผ่นม้วนกลมประกอบด้วยผิวด้านในบุด้วยฉนวน ถัดเข้าไปจะเป็นหลอดความร้อนที่พันอยู่รอบฉนวน และที่ผิวนอกจะหุ้มไว้ด้วยแผ่นโลหะที่มีสกรูสำหรับประกอบติดเอาไว้ และจะต้องให้ผิวของกระบอกสะอาดปราศจากสิ่งอื่นมาคั่น ทั้งนี้เพื่อให้ความร้อนถ่ายเทไปยังกระบอกได้ดีที่สุด

2.6.2 อุปกรณ์วัดและควบคุมอุณหภูมิ

อุปกรณ์วัด และควบคุมอุณหภูมิเป็นตัวควบคุมอุณหภูมิของพลาสติกให้มีค่าคงที่และพอเหมาะเพราะถ้าอุณหภูมิสูงเกินไปจะทำให้พลาสติกไหม้ และถ้าเย็นเกินไปก็จะทำให้พลาสติกมีความหนืดสูงมากจนวิ่งเข้าแม่พิมพ์ได้ไม่เต็มที่ โดยอุณหภูมิที่เหมาะสมในการหลอมสำหรับเม็ดพลาสติก PP คือ 220 – 250 °C สำหรับอุปกรณ์วัดและควบคุมอุณหภูมิของกระบอกฉีดนั้นมีหลายรูปแบบได้แก่เทอร์โมมิเตอร์แบบใช้ของเหลว และเครื่องวัดอุณหภูมิแบบใช้ thermoelement ซึ่งสามารถสร้างวงจรควบคุมประกอบให้ทำงานอยู่ระหว่างค่าที่กำหนด 2 ค่าได้ ซึ่งเรียกว่า เครื่องควบคุมสองจุด คือเมื่ออุณหภูมิสูงขึ้นถึงจุดกำหนดค่าสูงจะตัดวงจรของฮีตเตอร์ และถ้าอุณหภูมิต่ำลงถึงจุดกำหนดค่าต่ำก็จะต่อวงจร และจุดกำหนดนี้สามารถปรับตั้งค่าได้ด้วยมือ ซึ่งแสดงดังรูปที่ 2.9

เกิดจากการกลายเป็นไอของน้ำส่วนหนึ่ง ซึ่งจะดูดความร้อนจากมวลของน้ำส่วนที่เหลือ เพื่อใช้เป็นการให้ความร้อนแฝง (latent heat) ทำให้น้ำส่วนที่เหลือเย็นลงและตกลงยังด้านล่างของคูลลิ่งทาวเวอร์เพื่อรอส่งไปหมุนเวียนระบายความร้อนในระบบต่อไป ทั้งนี้อากาศจะรับความร้อนจากน้ำมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับอุณหภูมิกระเปาะเปียก (wet-bulb temperature) ของอากาศขณะเข้าคูลลิ่งทาวเวอร์ ถ้าอากาศมีอุณหภูมิกระเปาะเปียกต่ำประสิทธิภาพของคูลลิ่งทาวเวอร์จะสูงขึ้น เนื่องจากสามารถพาไอน้ำที่เกิดการระเหยออกไปได้มากกว่า ซึ่งจะมีน้ำบางส่วนระเหยติดไปกับอากาศขณะออกจากคูลลิ่งทาวเวอร์ ดังนั้นอากาศที่ไหลออกจากคูลลิ่งทาวเวอร์จะมีอุณหภูมิ และปริมาณความชื้นสูง และปริมาณน้ำที่ระเหยออกสามารถชดเชยได้โดยการเติมน้ำ

2.7.2 ความสามารถในการทำงานของคูลลิ่งทาวเวอร์

สมาคมอุตสาหกรรมหอผึ่งน้ำเย็นญี่ปุ่น (The Japanese Cooling Tower Industry Association)

ได้กำหนดความสามารถของหอผึ่งน้ำ[8] ดังนี้

- 1 ตันการทำงานเย็น = 15,476 Btu/hr. ถ้าอุณหภูมิกระเปาะเปียกของบรรยากาศโดยรวม = 80 °F (wet-bulb) [27 °C (wet-bulb)]
- อุณหภูมิน้ำเข้า = 100 °F (37 °C)
- อุณหภูมิน้ำออก = 90 °F (32 °C)
- อัตราการไหลของน้ำ = 13 l/min/ton of refrigeration

ดังนั้นถ้าการทำงานของหอผึ่งน้ำต่างจากค่ามาตรฐานจะทำให้ความสามารถของหอผึ่งน้ำเย็นเปลี่ยนไปโดยสามารถหาได้จาก

$$\text{ความสามารถในการทำงานหอผึ่งน้ำเย็น (Btu/hr.)} = \frac{Q \times (T_{in} - T_{out})}{50.40} \times 12,000 \quad (2.1)$$

โดย ค่าคงที่ในสมการเป็นค่าที่ใช้ในการเปลี่ยนหน่วยให้เป็น Btu/h

$$Q = \text{อัตราการไหลของน้ำหล่อเย็น (l/min)}$$

$$T_{in} = \text{อุณหภูมิน้ำเข้า (°C)}$$

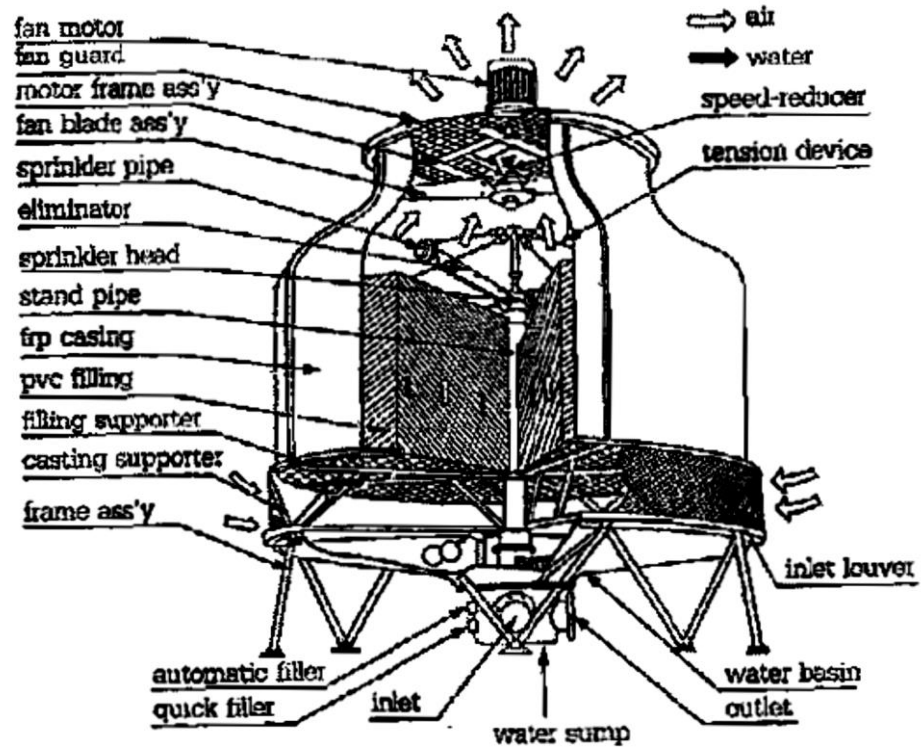
$$T_{out} = \text{อุณหภูมิน้ำออก (°C)}$$

จากสมการ จะเห็นได้ว่าความสามารถในการทำงานของคูลลิ่งทาวเวอร์จะขึ้นอยู่กับอัตราการไหลของน้ำที่เหมาะสม อุณหภูมิของน้ำที่ออกจะต้องมีค่าต่ำเท่าที่จะทำได้ แต่เนื่องจากข้อจำกัดของอุณหภูมิที่ออกอยู่ที่อุณหภูมิกระเปาะเปียกของอากาศที่ใช้ระบายความร้อน ดังนั้นการที่จะใช้งานคูลลิ่งทาวเวอร์ให้ดีที่สุดก็คือ ทำให้อุณหภูมิที่ออกเท่ากับอุณหภูมิกระเปาะเปียกของบรรยากาศ นอกจากนี้ยังขึ้นอยู่กับปริมาณพื้นที่ผิวของน้ำ และระยะเวลาที่สัมผัสอากาศ อัตราเร็วของอากาศขณะไหลผ่านคูลลิ่งทาวเวอร์ และทิศทางการไหลของอากาศที่สัมผัสกับการไหลของน้ำ

2.7.3 ประเภทของคูลลิ่งทาวเวอร์

คูลลิ่งทาวเวอร์สามารถแบ่งตามลักษณะการเคลื่อนที่ของอากาศได้ 2 ประเภทใหญ่ๆดังนี้

1. คูลลิ่งทาวเวอร์ที่อากาศไหลผ่านตามธรรมชาติ (Atmospheric tower) โดยอากาศจะไหลตามธรรมชาติผ่านน้ำที่ตกลงมาเป็นฝอยละอองลงสู่ด้านล่าง ซึ่งความสามารถของคูลลิ่งทาวเวอร์แบบนี้ค่อนข้างต่ำ ต้องใช้พื้นที่ในการสัมผัสกันของอากาศและน้ำมาก จึงไม่นิยมใช้ในปัจจุบัน
2. คูลลิ่งทาวเวอร์ที่ใช้อุปกรณ์ควบคุมอัตราการไหลของอากาศ (Mechanical draft tower) เป็นคูลลิ่งทาวเวอร์ที่ใช้พัดลมดูด (Induced draft) หรือเป่าอากาศ (Forced draft) ให้ไหลผ่านหรือสัมผัสกับกระแสน้ำที่ตกลงมา ซึ่งจะสามารถควบคุมความเร็วของอากาศให้ไหลผ่านกระแสน้ำที่ตกลงสู่ด้านล่างได้ดี ปริมาณของอากาศจึงสัมผัสกับน้ำได้มาก และใช้พื้นที่ในการสัมผัสกันของอากาศ และน้ำน้อย ทำให้มีขนาดเล็ก ปัจจุบันจึงนิยมใช้กันมาก ซึ่งแสดงดังรูปที่ 2.10

รูปที่ 2.10 Cooling Tower ที่ใช้กันทั่วไป [8]

2.7.4 พัดลมและชุดขับ

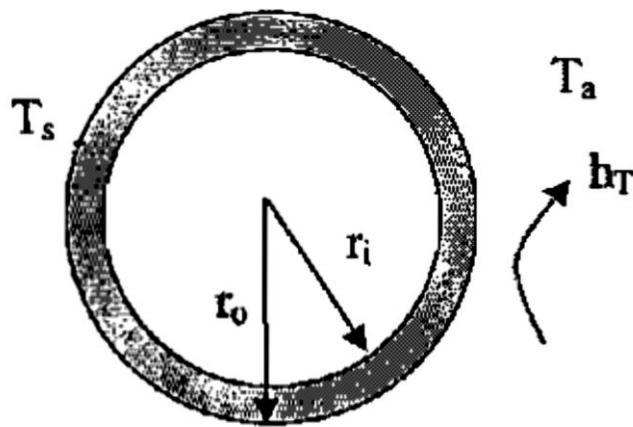
พัดลมเป็นอุปกรณ์ที่สำคัญที่ช่วยในการดูด หรือเป่าอากาศให้ไหลผ่านละอองน้ำภายในคูลลิ่งทาวเวอร์ซึ่งจะมีผลต่อประสิทธิภาพการทำงานของคูลลิ่งทาวเวอร์ด้วย โดยลักษณะสำคัญของพัดลมและชุดขับที่ใช้กับคูลลิ่งทาวเวอร์ มีดังนี้

- สำหรับคูลลิ่งทาวเวอร์แบบแพคเกจมาตรฐาน อัตราการไหลของอากาศมีค่าประมาณ $0.5-50 \text{ m}^3/\text{s}$ กรณีคูลลิ่งทาวเวอร์ขนาดใหญ่ ซึ่งต้องการปริมาณอากาศมากกว่านี้จะมีค่าประมาณ $500 \text{ m}^3/\text{s}$
- ความดันของอากาศจะเปลี่ยนแปลงตามอัตราเร็วรอบของพัดลมยกกำลังสอง โดยประสิทธิภาพการทำงานของพัดลมจะแสดงเป็นกราฟความสัมพันธ์ระหว่างความดันที่สร้างขึ้นกับปริมาณอากาศที่ส่งซึ่งกล่าวได้ว่า ความดันของอากาศจะลดลงเมื่อปริมาณอากาศเพิ่มขึ้นจนกระทั่งถึงจุดหนึ่งซึ่งความดันจะลดลงอย่างรวดเร็วและในที่สุดพัดลมจะไม่สามารถส่งลมได้อีก

- การส่งกำลังขับเคลื่อนของพัดลม มี 2 แบบ คือ การส่งกำลังขับเคลื่อนโดยตรง และการส่งกำลังขับเคลื่อนโดยอาศัยสายพานหรือชุดขับเคลื่อน ซึ่งการส่งกำลังขับเคลื่อนโดยตรงจะสูญเสียกำลังขับเคลื่อนจากมอเตอร์ไปยังพัดลมน้อยกว่า
- ใบพัดลมที่มีขนาดใหญ่จะให้อัตราการไหลของอากาศสูง

2.8 การวิเคราะห์การสูญเสียความร้อนผ่านผิวกระบอกฉีด

การวิเคราะห์การสูญเสียความร้อนบริเวณผิวกระบอกฉีด [9] ของเครื่องฉีดพลาสติกกรณีไม่มีการหุ้มฉนวนสามารถวิเคราะห์ได้โดยอาศัยหลักการถ่ายเทความร้อนผ่านผนังทรงกระบอก ซึ่งการสูญเสียความร้อนที่เกิดขึ้นอาศัยกลไกในการถ่ายเทความร้อน โดยการพาความร้อนกรณีอากาศแวดล้อมภายนอกไม่มีการเคลื่อนที่ร่วมกับการแผ่รังสีความร้อนบริเวณผิวของกระบอกฉีดแสดงดังรูปที่ 2.11 ซึ่งอัตราการสูญเสียความร้อนรวมสามารถคำนวณได้ดังนี้

รูปที่ 2.11 การถ่ายเทความร้อนผ่านผนังทรงกระบอก [9]

$$q'_T = q'_{conv} + q'_{rad} \quad \text{W/m}^2 \quad (2.2)$$

หรือ

$$q'_T = h_T (T_s - T_a) \quad \text{W/m}^2 \quad (2.3)$$

$$h_T = h_{Free} + h_r \quad \text{W/m}^2 \quad (2.4)$$

เมื่อ q'_T = อัตราการสูญเสียความร้อนรวม (W/m^2)

q'_{conv} = อัตราการสูญเสียความร้อนโดยการพาความร้อน (W/m^2)

q'_{rad} = อัตราการสูญเสียความร้อนโดยการแผ่รังสี (W/m^2)

h_T = สัมประสิทธิ์การถ่ายเทความร้อนรวม ($W/m^2/K$)

h_{Free} = สัมประสิทธิ์การถ่ายเทความร้อนรวมโดยการพาความร้อนแบบอิสระ ($W/m^2/K$)

h_r = สัมประสิทธิ์การถ่ายเทความร้อนรวมโดยการแผ่รังสี ($W/m^2/K$)

T_s = อุณหภูมิผิวกระบอกฉีด (K)

T_a = อุณหภูมิของอากาศแวดล้อมภายนอก (K)

จากสมการ (2.3) และ (2.4) เราจะต้องทราบค่าสัมประสิทธิ์การถ่ายเทความร้อนโดยการพาความร้อนแบบอิสระ และโดยการแผ่รังสีจึงจะสามารถคำนวณหาอัตราการสูญเสียความร้อนรวมที่ผิวของกระบอกฉีดได้ สำหรับค่าสัมประสิทธิ์การถ่ายเทความร้อนโดยการพาแบบอิสระ (h_{Free}) สามารถหาได้จากสมการ

$$Ra_D = \frac{g\beta D\alpha^3(T_s - T_a)}{\nu\alpha} \quad (2.5)$$

$$\beta = \frac{1}{T_f} \quad (2.6)$$

$$Nu_f = 0.53Ra_D^{1/4} \quad (2.7)$$

$$h_{Free} = \frac{Nu_f k}{D_0} \quad (W/m^2K) \quad (2.8)$$

โดยค่า β, ν, α และ k ได้จากการเปิดตารางคุณสมบัติของอากาศที่ $T_f = \frac{T_s + T_a}{2}$

เมื่อ $Ra_D = \text{Rayleigh Number}$

$Nu_f = \text{Nusselt Number}$

$g = \text{ความเร่งเนื่องจากแรงโน้มถ่วงของโลก (m/s}^2\text{)}$

$\nu = \text{ความหนืดทางจลศาสตร์ (m}^2\text{/s)}$

$\alpha = \text{ค่าการแพร่กระจายทางความร้อน (m}^2\text{/s)}$

$\beta = \text{สัมประสิทธิ์การขยายตัวทางความร้อนเชิงปริมาตร (K}^{-1}\text{)}$

$k = \text{ค่าการนำความร้อนของอากาศที่อุณหภูมิ } T_f \text{ (W/m}\cdot\text{K)}$

$D_o = \text{ขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางกระบอกฉีด (m)}$

$T_s = \text{อุณหภูมิผิวกระบอกฉีด (K)}$

$T_a = \text{อุณหภูมิของอากาศแวดล้อมภายนอก (K)}$

$T_f = \text{อุณหภูมิเฉลี่ยระหว่างผิวกระบอกฉีด (} T_s \text{) และอากาศแวดล้อม (} T_a \text{)}$

และค่าสัมประสิทธิ์การถ่ายเทความร้อนโดยการแผ่รังสี สามารถหาได้จาก

$$h_r = \frac{\epsilon \sigma (T_s^4 - T_a^4)}{T_s - T_a} \quad (\text{W/m}^2\text{K}) \quad (2.9)$$

เมื่อ $h_r = \text{สัมประสิทธิ์การถ่ายเทความร้อนโดยการแผ่รังสี (W/m}^2\text{K)}$

$\epsilon = \text{emissivity ของผิวกระบอกฉีด}$

$\sigma = \text{ค่าคงที่ของ Stefan และ Boltzmann (W/m}^2\text{K}^4\text{)}$

$T_s = \text{อุณหภูมิผิวกระบอกฉีด (K)}$

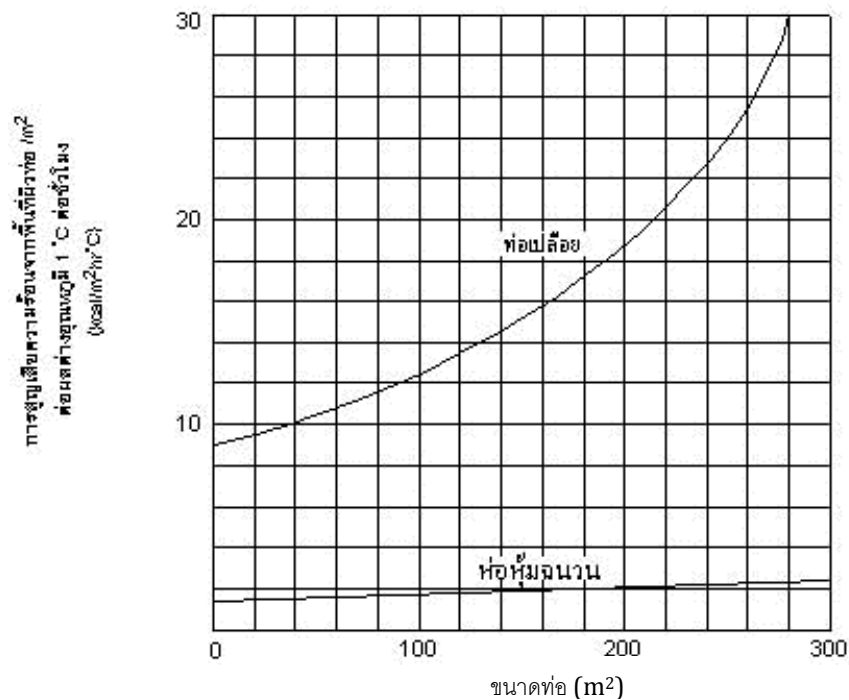
$T_a = \text{อุณหภูมิของอากาศแวดล้อมภายนอก (K)}$

2.9 การลดความร้อนสูญเสียโดยการหุ้มฉนวน

มาตรการหนึ่งที่สามารถลดความร้อนสูญเสียจากท่อและอุปกรณ์ความร้อน[10] ได้เป็นอย่างดีคือ การหุ้มฉนวน โดยทั่วไปแล้วการลงทุนในการหุ้มฉนวนค่าใช้จ่ายจะขึ้นอยู่กับชนิดของฉนวน และขนาดของอุปกรณ์ที่ต้องการหุ้มฉนวน และผลการประหยัดที่ได้จากการหุ้มฉนวนส่วนใหญ่จะคุ้มค่ากับการลงทุน

2.9.1 ฉนวนความร้อน

ฉนวนความร้อนเป็นอุปกรณ์สำคัญในการประหยัดพลังงาน ปัจจุบันได้มีการผลิตฉนวนกันความร้อนขึ้นหลายรูปแบบ เพื่อให้เหมาะสมกับการใช้งานประเภทต่างๆเป็นจำนวนมาก ได้แก่ ฉนวนใยแก้ว ฉนวนใยแร่ และฉนวนใยเซลลูโลส เป็นต้น การเลือกใช้งานฉนวนความร้อนควรคำนึงถึงค่าสัมประสิทธิ์การนำความร้อนของฉนวน อุณหภูมิที่ใช้งาน ความเหมาะสมในการใช้งาน และความคุ้มค่ากับการลงทุน จากรูปที่ 2.12 จะเห็นได้ว่าปริมาณการสูญเสียความร้อนจากท่อที่หุ้มฉนวนมีปริมาณน้อยกว่าปริมาณการสูญเสียความร้อนจากท่อเปลือยอย่างเห็นได้ชัด ดังนั้นการหุ้มฉนวนท่อ และอุปกรณ์ความร้อนต่างๆจึงมีความสำคัญอย่างมากในการประหยัดพลังงาน

รูปที่ 2.12 ปริมาณการสูญเสียความร้อนจากผิวท่อเปลือยและท่อที่หุ้มฉนวน [10]

2.9.2 การคำนวณหาอุณหภูมิและค่าความร้อนสูญเสียหลังจากการหุ้มฉนวน

การหุ้มฉนวนจะต้องพิจารณาเลือกความหนาของฉนวนที่เหมาะสม เพื่อให้สามารถลดความสูญเสียความร้อนได้มากที่สุด และคุ้มค่ากับการลงทุน โดยสามารถพิจารณาได้จากค่าความร้อนสูญเสียหลังจากการหุ้มฉนวนที่ความหนาต่างๆเปรียบเทียบกับความคุ้มค่าทางเศรษฐศาสตร์ซึ่งในการวิเคราะห์เราจะไม่ทราบค่าอุณหภูมิผิวฉนวน และค่าความร้อนสูญเสียหลังจากการทำการหุ้มฉนวนแล้ว ซึ่งจะสามารถทำนายได้โดยใช้วิธี trial and error โดยมีขั้นตอนการคำนวณ ดังนี้

1. สมมติค่าอุณหภูมิผิวฉนวน (T_i) โดยเริ่มสมมติที่ 60°C แล้วนำมาหาค่า k ของฉนวนที่อุณหภูมิเฉลี่ยจาก $\frac{T_s+T_i}{2}$

2. นำค่า k ที่ได้มาหาค่าอัตราการสูญเสียความร้อนจาก

$$q' = \frac{T_s+T_a}{\left(\frac{r_0}{k}\right) \times \ln\left(\frac{r_0}{r_i}\right) + \left(\frac{1}{h_G}\right)} \quad \text{W/m}^2 \quad (2.10)$$

เมื่อ $q =$ อัตราการสูญเสียความร้อนผ่านผิวฉนวน (W/m^2)

$k =$ ค่าการนำความร้อนของฉนวน ($\text{W/m}\cdot\text{K}$)

$h_G =$ ค่าสัมประสิทธิ์การถ่ายเทความร้อนโดยการพาความร้อน

$= 5.7 \text{ W/m}^2\text{K}$ สำหรับผิวที่มี $\mathcal{E}$ ต่ำ เช่น ผิวฉนวนคาดด้วยแผ่นอะลูมิเนียม [10]

$= 8 \text{ W/m}^2\text{K}$ สำหรับผิวที่มี $\mathcal{E}$ ปานกลาง เช่น ผิวโลหะใช้แล้ว [10]

$= 10 \text{ W/m}^2\text{K}$ สำหรับผิวที่มี $\mathcal{E}$ สูง เช่น ผิวซีเมนต์ผิวทาสี [10]

$r_0 =$ รัศมีภายนอกโดยรวมความหนาของฉนวน (m)

$r_i =$ รัศมีภายนอกของกระบอกฉีดไม่รวมความหนาของฉนวน (m)

3. จากนั้นนำค่า q' ที่ได้มาหาค่าอุณหภูมิผิวฉนวน (T_i) คู่อีกครั้งโดยแทนลงในสมการ

$$q' = h_G(T_i - T_a) \quad \text{W/m}^2 \quad (2.11)$$

4. ทำการคำนวณซ้ำจนกระทั่งค่าอุณหภูมิผิวฉนวน (T_i) ที่ได้มีค่าใกล้เคียงกับค่าที่สมมติไว้ในตอนต้น

5. จากนั้นนำค่า q' ที่ได้มาคำนวณหาผลการประหยัดที่ได้จาก

$$q'_{\text{save}} = q'_{\text{ก่อนหุ้มฉนวน}} - q'_{\text{หลังหุ้มฉนวน}} \quad \text{W/m}^2 \quad (2.11)$$

หลังจากคำนวณค่าอุณหภูมิผิวฉนวน และความร้อนสูญเสียที่ลดลงได้จากการหุ้มฉนวน สามารถนำมาพิจารณาความเหมาะสมสำหรับการใช้งานฉนวนที่ความหนาต่างๆได้โดยการวิเคราะห์ และเปรียบเทียบความคุ้มค่าทางเศรษฐศาสตร์ต่อไป

2.10 ดัชนีชี้วัดสมรรถนะด้านพลังงาน (Energy Performance Indicator)

พลังงานไฟฟ้าทุกหน่วยที่ใช้ภายในกระบวนการผลิตเป็นต้นทุนการผลิต ดังนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องใช้พลังงานไฟฟ้าอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งจะสามารถช่วยลดต้นทุน หรือค่าใช้จ่ายทางด้านพลังงานไฟฟ้าได้ โดยทั่วไปพลังงานไฟฟ้าที่ใช้ในการผลิตจะขึ้นอยู่กับชนิด และปริมาณของผลผลิต ดังนั้นการหาค่าดัชนีชี้วัดสมรรถนะด้านพลังงาน[12]หรือค่าพลังงานไฟฟ้าต่อหน่วยผลผลิต (kWh/kg) นี้จะทำให้สามารถทราบประสิทธิภาพของการใช้พลังงานไฟฟ้า และคำนวณหาต้นทุนพลังงานไฟฟ้าต่อหน่วยผลผลิตแต่ละชนิดได้ ทั้งนี้เพื่อนำมาใช้ในการพิจารณามาตรการปรับปรุงพร้อมทั้งตรวจสอบผลการปรับปรุงด้วย โดยสามารถหาได้จาก

$$\text{พลังงานไฟฟ้าต่อหน่วยผลผลิต} = \frac{\text{ปริมาณพลังงานไฟฟ้าในการผลิต (kWh)}}{\text{ปริมาณผลผลิต (kg)}} \quad (2.15)$$

มาตรการหรือแนวทางในการปรับปรุงค่าพลังงานไฟฟ้าต่อผลผลิตสามารถทำได้หลายวิธีด้วยกัน ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงระบบการผลิต การปรับปรุงวิธีการทำงาน การลดขั้นตอนในการผลิตเพื่อให้เกิดการผลิตง่ายขึ้น การเปลี่ยนผังการติดตั้งเครื่องจักร (lay-out) ฯลฯ ซึ่งการจะเลือกใช้วิธีการแบบใดนั้นขึ้นอยู่กับเหมาะสม และความเป็นไปได้ในทางปฏิบัติของแต่ละกรณี

2.11 แนวทางการประหยัดพลังงาน

การประหยัดพลังงาน หมายถึง การใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพ และประหยัดเพื่อให้ได้ประหยัดสูงสุดโดยการวางแผน และการจัดการใช้พลังงานให้เหมาะสม ไม่มีผลเสียต่อกิจกรรมการผลิต ลดการสูญเสียพลังงานซึ่งจะเกิดผลดีด้านการลดต้นทุนการผลิต ลดการเกิดอุบัติเหตุ และการหยุดเครื่องจักร ในขณะที่ทำงาน เพิ่มอายุการใช้งานของอุปกรณ์ โดยพยายามใช้อุปกรณ์ต่างๆ ให้มีประสิทธิภาพสูง แนวทางการประหยัดพลังงาน[13] โดยทั่วไปสามารถแบ่งออกเป็น 3 มาตรการ ดังนี้

1. **House Keeping** คือ การดูแลจัดการ ปรับปรุงให้เป็นระเบียบ การวางแผนบำรุงรักษา วิธีการนี้ลงทุนน้อยแต่ให้ผลตอบแทนดี เช่น การซ่อมบำรุงเครื่องจักร การหุ้มฉนวน การปรับปรุงวิธีการทำงาน ฯลฯ
2. **Process Improvement** คือ การปรับปรุงอุปกรณ์ เครื่องจักร หรือกระบวนการผลิต วิธีนี้ลงทุนปานกลาง ต้องวิเคราะห์ระบบอย่างละเอียด และทำสมดุลพลังงาน เช่น การปรับปรุงกระบวนการผลิต การใช้สายพานกลแทนการขนถ่ายด้วยลม ฯลฯ
3. **Equipment Change, Process Change** การเปลี่ยนอุปกรณ์ เครื่องจักรใหม่ เพื่อให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น วิธีนี้ลงทุนสูง แต่ให้ผลตอบแทนปานกลาง เช่น การเปลี่ยนมาใช้มอเตอร์ประสิทธิภาพสูง การใช้ระบบ Cogeneration ฯลฯ

2.12 การวิเคราะห์ความคุ้มค่าทางเศรษฐศาสตร์

การวิเคราะห์ความคุ้มค่าทางเศรษฐศาสตร์[14]เป็นการพิจารณาความเหมาะสม และความคุ้มค่าในการลงทุนสำหรับมาตรการประหยัดแต่ละโครงการ โดยพิจารณาจากเงินลงทุนและมูลค่าการประหยัดที่คาดว่าจะได้รับจากแต่ละโครงการ โดยพิจารณาจากเงินลงทุน และอัตราผลตอบแทนภายใน (IRR) ดังนี้

2.12.1 ระยะเวลาคืนทุนเบื้องต้น (Simple Payback Period)

ระยะเวลาคืนทุนเป็นระยะเวลาที่ผลตอบแทนสุทธิสะสมมีค่าเท่ากับเงินลงทุน โดยการประเมินการลงทุนทำให้ทราบว่าได้รับเงินคืนในเวลาช้าหรือเร็วเป็นการประเมินเบื้องต้น สามารถหาได้จาก

$$\text{ระยะเวลาคืนทุน} = \frac{\text{เงินลงทุน}}{\text{มูลค่าสุทธิของผลประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับในแต่ละปี}} \quad y \quad (2.16)$$

2.12.2 อัตราผลตอบแทนภายใน (Internal Rate of Return: IRR)

อัตราผลตอบแทนภายใน คือ อัตราผลตอบแทนที่ทำให้มูลค่าปัจจุบันของผลตอบแทนการลงทุนมีค่าเท่ากับมูลค่าปัจจุบันของค่าใช้จ่ายจากการลงทุน สามารถหาได้จาก

$$\text{TIC} = \frac{A[(1+i)^n - 1]}{i(1+i)^n} \quad \text{Baht} \quad (2.17)$$

เมื่อ TIC = ค่าใช้จ่ายทั้งหมดสำหรับมาตรการ โดยคิดเป็นมูลค่าปัจจุบัน (baht)

A = มูลค่าการประหยัคที่คาดว่าจะได้รับในแต่ละปี (baht /y)

n = อายุโครงการ หรืออายุการใช้งานของอุปกรณ์ (y)

i = อัตราผลตอบแทนภายใน (IRR)

ถ้าอัตราผลตอบแทนภายในที่ได้มีค่ามากกว่าอัตราขั้นต่ำของผลตอบแทนที่ยอมรับได้ โครงการนั้นก็จะได้รับการพิจารณา

2.13 การคำนวณปริมาณการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์

ถ้าลดการใช้ไฟฟ้าในกระบวนการฉีดขึ้นรูปผลิตภัณฑ์พลาสติกจะทำให้ลดปริมาณการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ (CO₂) ได้ [15] ซึ่งโรงงานส่วนใหญ่ซื้อไฟฟ้าจากการไฟฟ้าแห่งประเทศไทย ดังนั้นจึงใช้ค่าปริมาณการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ (CO₂) ของการใช้ไฟฟ้าต่อหน่วยการผลิตไฟฟ้า ซึ่งในปี พ.ศ. 2532 - 2555 มีปริมาณการปล่อยก๊าซ CO₂ ดังนี้

- ปี 2532 มีปริมาณการปล่อยก๊าซ CO₂ เท่ากับ 0.547 กิโลกรัม ต่อ 1 kWh[15]
- ปี 2534 มีปริมาณการปล่อยก๊าซ CO₂ เท่ากับ 0.685 กิโลกรัม ต่อ 1 kWh[15]
- ปี 2555 มีปริมาณการปล่อยก๊าซ CO₂ เท่ากับ 0.542 กิโลกรัม ต่อ 1 kWh[15]

ปริมาณการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ CO₂ มีแนวโน้มลดลงตามสัดส่วนของก๊าซธรรมชาติที่นำมาใช้เป็นเชื้อเพลิงในการผลิตไฟฟ้า จึงนำค่าปริมาณการปล่อยก๊าซ CO₂ ในปี พ.ศ. 2555 มาใช้ในการคำนวณหาปริมาณการปล่อยก๊าซ CO₂ จากภาคการผลิตไฟฟ้าของประเทศไทย โดยมีสมการดังนี้

$$\text{CO}_2 \text{ Emission Reduction} = \sum (\text{EF}_{\text{kWh}} \times \text{kWh}_R) \quad (2.18)$$

เมื่อ CO₂ Emission Reduction = ปริมาณการลดการปล่อยก๊าซ CO₂ จากการใช้พลังงานในการผลิตไฟฟ้าปีที่ x

EF_{kWh} (Emission Factor) = ค่าสัมประสิทธิ์การปล่อย CO₂ ต่อหน่วยไฟฟ้าที่ผลิต

kWh_R = ปริมาณการใช้ไฟฟ้าที่ลดลง

2.14 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ปัจจุบัน ได้มีผู้ทำการศึกษาในเรื่องของการตรวจวิเคราะห์การใช้พลังงานในโรงงานอุตสาหกรรมต่างๆ เป็นจำนวนมาก เพื่อศึกษาหาแนวทางการประหยัดพลังงาน และการลดค่าใช้จ่ายทางด้านพลังงาน ส่งผลให้มีประสิทธิภาพในการใช้พลังงานมากขึ้น โดยผู้วิจัยได้รวบรวมและศึกษางานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

วรนุช แจงสว่าง [16] ทำการศึกษาเกี่ยวกับการอนุรักษ์พลังงานแบบมีส่วนร่วมในโรงงานผลิตชิ้นส่วนพลาสติกมีการใช้พลังงานสูง ต้นทุนพลังงานเป็นต้นทุนหลักของโรงงานประเภทนี้ พลังงานส่วนใหญ่ที่ใช้อยู่ในรูปของไฟฟ้า โดยใช้ในกระบวนการอบเม็ดพลาสติกร้อยละ 24 กระบวนการฉีดขึ้นรูปร้อยละ 73 และการบดผลิตภัณฑ์ร้อยละ 3 การอนุรักษ์พลังงานแบบมีส่วนร่วมเป็นแนวทางจัดการพลังงานที่มีประสิทธิภาพ และยั่งยืนเพราะเป็นการอนุรักษ์พลังงานที่ทุกคนในองค์กรมีส่วนร่วม นอกจากนี้ที่โรงงานจะได้ผลสำเร็จทางด้านพลังงานแล้ว ยังได้ประโยชน์ทางอ้อมอีกหลายประการคือ ทำให้พนักงานรู้จักการทำงานเป็นทีม ทำให้สามารถขยายแนวทางการดำเนินงานแบบมีส่วนร่วมไปยังกิจกรรมอื่นๆ เพื่อเข้าสู่มาตรฐานของโรงงานได้ เป็นการลดความเสี่ยงในการดำเนินการทางเทคนิคในการอนุรักษ์พลังงาน การดำเนินการทดลองเพื่อศึกษาความเป็นไปได้ ผลกระทบ และผลประโยชน์ เป็นแนวทางที่ควรต้องดำเนินการก่อนตัดสินใจลงมือดำเนินการเพื่อเป็นการลดความเสี่ยงและป้องกันผลเสียต่อคุณภาพของผลิตภัณฑ์

สุนิสา จันทราสทาววงศ์ [17] ได้ศึกษาการวิเคราะห์การใช้พลังงานในกระบวนการฉีดขึ้นรูปพลาสติกของผลิตภัณฑ์ ซึ่งมีการใช้พลังงานในกระบวนการฉีดขึ้นรูปพลาสติกสำหรับผลิตภัณฑ์ชนิดต่างๆ ที่ได้จากเครื่องฉีดพลาสติก โดยแบ่งตามขนาดของแรงสูงสุดที่สามารถทำได้ในการปิดล็อกแม่พิมพ์คือขนาด 300, 400 และ 460 ตัน โดยมีการการใช้พลังงานไฟฟ้าในขั้นตอนการผสมสีมีค่าเฉลี่ยการใช้พลังงานจำเพาะเท่ากับ 0.0014 kWh/kg พลาสติก ขั้นตอนการฉีดขึ้นรูปค่าดัชนีการใช้พลังงานเฉลี่ยต่อน้ำหนักผลผลิตมีค่า 0.5682-1.6231 kWh/kg พลาสติก ขั้นตอนการหล่อเย็นชิ้นงาน โดยมีค่าเฉลี่ยการใช้พลังงานจำเพาะเท่ากับ 0.0834 kWh/kg พลาสติก โดยมีแนวทางการลดการสูญเสียพลังงานในช่วงเวลาทำการเปลี่ยนแม่พิมพ์ ลดการสูญเสียพลังงานเนื่องจากสูญเสียความร้อนที่บริเวณผิวกระบอก

นืด ลดปริมาณของผลิตภัณฑ์เสียให้เหลือน้อยที่สุด ลดการสูญเสียพลังงาน โดยการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานของเครื่องจักร

วิโรจน์ เตชะวิญญูธรรม [18] ทำการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบประสิทธิภาพการไล่ความชื้นในเนื้อพลาสติกสำหรับการฉีดพลาสติกระหว่างสกรูแบบมีรูระบายกับเครื่องอบ พบว่าสกรูแบบที่มีรูระบายจะให้ผลในการไล่ความชื้นออกจากเนื้อพลาสติกได้ดีเท่ากับการใช้เครื่องอบที่ใช้อุณหภูมิในการอบ 100°C เป็นเวลา 8-9 ชั่วโมง และถ้าทำการอบไล่ความชื้นออกจากวัสดุพลาสติกก่อนด้วยเครื่องอบที่อุณหภูมิ 100°C เป็นเวลาประมาณ 4-5 ชั่วโมง แล้วนำไปเข้าเครื่องฉีดใช้สกรูแบบมีรูระบาย ประสิทธิภาพในการไล่ความชื้นจะเพิ่มขึ้นอีก 60-61% ซึ่งการไล่ความชื้นก่อนการฉีดพลาสติกด้วยสกรูแบบมีรูระบายจะช่วยทำให้ผลิตภัณฑ์ที่ได้คุณภาพที่สูงขึ้น ประหยัดพลังงาน และเวลาในการทำงานมากกว่าการใช้เครื่องอบ

จารุวัตร เจริญสุข และเมธี ไบงาน [19] ทำการศึกษาการประยุกต์ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ในการจำลองการไหล และการกระจายตัวของพลาสติกเหลวในแม่พิมพ์ฉีดพลาสติกพบว่า สามารถช่วยลดการเกิดเส้นแนวเชื่อม (Weld line) ในชิ้นงานที่ได้จากกระบวนการฉีดพลาสติก โดยการคำนวณหาค่าตัวแปรควบคุมต่างๆที่เหมาะสมสำหรับผลิตภัณฑ์ที่ต้องการแทนการใช้วิธีการทดลองซ้ำๆ (Trial error) ทำให้ลดปริมาณการสูญเสียของวัสดุ และช่วยประหยัดเวลาในขั้นตอนการทดลองแบบ Trial error ได้ซึ่งเป็นการลดต้นทุน และเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตได้ทางหนึ่ง

อภิชาติ ศรัณยนิษฐ์ [20] ได้ศึกษาการลดของเสียในโรงงานอุตสาหกรรมฉีดพลาสติก โดยใช้การวิเคราะห์ลักษณะข้อบกพร่องของผลกระทบ (FMEA) เพื่อนำปัจจัยที่มีลำดับสำคัญมาก 3 อันดับแรกมาพิจารณาได้แก่ Holding Pressure, Mold Temperature และ Cycle Time พบว่าปัจจัยทั้ง 3 มีผลกระทบต่อขนาดชิ้นงานจึงได้ดำเนินการแก้ไขปัญหาโดยปรับค่าพารามิเตอร์ทั้ง 3 ตัว พบว่าสามารถลดปริมาณของเสียได้จากเดิมร้อยละ 37.42 ลดลงมาเป็นร้อยละ 2

Agazzi และคณะ [21] ได้ทำการศึกษาการออกแบบการระบายความร้อนในกระบวนการฉีดขึ้นรูปพลาสติกวิธีการใหม่ที่ใช้กับพื้นผิวฐานวิทยาโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์แบบ 3 มิติในการออกแบบการระบายความร้อนในแม่พิมพ์ ซึ่งการออกแบบการระบายความร้อนเป็นขั้นตอนที่สำคัญมาก ถ้าการระบายความร้อนไม่เหมาะสมจะทำให้ชิ้นงานเกิดความบกพร่องได้ และทำให้อัตราการผลิตต่ำ สำหรับวิธีการใหม่ที่ใช้ในการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน คือขั้นตอนแรกจะทำการกำหนดอุณหภูมิของพลาสติกเหลวที่เหมาะสมตามพื้นผิวการกระจายความร้อนเพื่อลดรอยต่อของพลาสติก ขั้นตอนต่อมาจะทำการไล่สีควบคู่ไปกับเทคนิคของลากกราฟจเพื่อตรวจวัดการกระจายของอุณหภูมิของพลาสติกเหลว การออกแบบนี้ทำให้เกิดการกระจายอุณหภูมิและระบายความร้อนอย่างต่อเนื่อง

Tang และคณะ [22] ได้ศึกษาการออกแบบและวิเคราะห์ความร้อนของแม่พิมพ์ในการฉีดขึ้นรูปพลาสติกในการทดลองผลิตชิ้นส่วนตัวอย่างและหาประสิทธิภาพความร้อนในแม่พิมพ์เพื่อทดสอบผลความเค้นจากความร้อนที่ตกค้างในแม่พิมพ์โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยในการออกแบบวิเคราะห์ พบว่าการหดตัวของพลาสติกมีแนวโน้มเกิดขึ้นในพื้นที่ที่อยู่ใกล้กับช่องระบายความร้อน เมื่อเทียบกับจุดอื่นๆ เนื่องจากผลของการระบายความร้อนไม่สม่ำเสมอจึงทำให้ชิ้นงานเกิดการบิดเบี้ยว จากการออกแบบแม่พิมพ์ที่มีการระบายความร้อนได้ดีขึ้น ทำให้ได้ชิ้นงานที่มีคุณภาพสูงขึ้นการผลิตมีต้นทุนต่ำลง และมีการตกแต่งชิ้นงานน้อยลง

Wang และคณะ [23] ได้ทำการศึกษาการลดรอยต่อและตะเข็บของแม่พิมพ์ในกระบวนการฉีดขึ้นรูปพลาสติก โดยการใช้ความร้อนในการขึ้นรูปอย่างรวดเร็ว (RHCM) เป็นการผลิตขึ้นรูปพลาสติกที่ถูกพัฒนาขึ้นเมื่อไม่นาน เป็นนวัตกรรมที่เพิ่มคุณภาพของผิวชิ้นงาน การทดลองได้ดำเนินการตามวิธี Taguchi การวิเคราะห์สัญญาณด้วยเสียง และวิเคราะห์สัดส่วนในการตรวจสอบข้อบกพร่อง พบว่าการหดตัวของพลาสติกเกิดจากอุณหภูมิที่ไม่เท่ากันของแม่พิมพ์ แรงดันอากาศภายในแม่พิมพ์ทำให้เกิดรอยบวมในชิ้นงาน พารามิเตอร์ที่มีผลต่อประสิทธิภาพของชิ้นงานมากที่สุดดังนี้ เวลาในการอัด 21.63% การระบายความร้อน 16.61% แรงดันในการอัดพลาสติกเหลวครั้งแรก 14.92% แรงดันในการอัดพลาสติกเหลวครั้งที่สอง 5.59% เวลาในการอัดครั้งที่สอง 3.27% อุณหภูมิในการหลอมละลาย 2.93% และเวลาในการฉีด 1.77% อุณหภูมิในการหลอมละลายพลาสติกที่ดีที่สุดคือ 230 °C ใช้เวลา 2.5 วินาที ขั้นตอนแรกใช้แรงดันในการอัด 30 MPa ใช้เวลา 3 วินาที ขั้นตอนที่สองใช้แรงดันในการอัด 80 MPa ใช้เวลา 11 วินาที และใช้เวลาที่ฉีดพลาสติกเหลวในแม่พิมพ์ 11 วินาที เวลาในการระบายความร้อน 30 วินาที

จากการศึกษางานวิจัยข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า พลังงานไฟฟ้าเป็นพลังงานที่มีความจำเป็นในกระบวนการผลิตของอุตสาหกรรมพลาสติกซึ่งสามารถประหยัดค่าใช้จ่าย และลดปริมาณการใช้พลังงานได้ด้วยการจัดการที่ดี เช่น การจัดระบบและเวลาการทำงานให้เหมาะสม การเลือกใช้อุปกรณ์ให้มีขนาดเหมาะสมกับโหลด การดูแลบำรุงรักษาอุปกรณ์ให้มีสภาพพร้อมใช้งานอยู่เสมอ การใช้อุปกรณ์ที่มีประสิทธิภาพสูงขึ้น ซึ่งวิธีการเหล่านี้จะช่วยให้สามารถลดค่าใช้จ่าย และใช้พลังงานได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น